

DIMARTS, 26 ABRIL 2022

OPINIÓ

LA VANGUARDIA 17

França: no s'ha acabat

Miquel Roca Junyent

D'entrada, els resultats de les eleccions presidencials franceses han representat per a molts demòcrates europeus una gran tranquil·litat. Amb totes les seves limitacions, Macron representa la consolidació d'un projecte europeista, allunyat de populismes estèrils i continuador d'una voluntat de reforçament institucional al servei de la llibertat i del progrés. Macron ha guanyat; Europa també. La victòria de Marine Le Pen hauria estat tant com obrir la porta a la desestabilització com a caldo de cultiu favorable als posicionaments d'extrema dreta. Els riscos eren molt forts; el temor es palpava. I, de moment, Macron ha convençut la majoria dels francesos que l'opció de la llibertat enfront del totalitarisme excloent era la que més convenia al futur de França. I, realment, la seva victòria és, per a molts, reconfortant. La victòria de Le Pen feia por.

Però no es pot oblidar que un 40% dels francesos no han tingut vergonya de votar Le Pen. Sabent el que això representava, l'han

votat. S'han cuirassat davant les crítiques arrelades en el que el programa de Le Pen proposava, les han ignorat o, com a mínim, negligit i l'han votat. Han votat contra Macron com a expressió de disconformitat però acceptant alhora que per "anar contra" tot s'hi val. Tot, fins i tot votar Le Pen! No volien governar; volien que no governés Macron. No volien estabilitat, ni progrés, ni llibertat, ni democràcia. Volien anar contra Macron, en un exercici de suïcidi polític molt semblant al que es va viure a Europa moments abans de la Segona Guerra Mundial.

I aquestes eleccions també han estat una demostració que els extremismes de signe

Ara venen les eleccions legislatives i es poden produir majories contradictòries

populista coincideixen molt sovint, encara que els uns se situen a l'extrema dreta de l'arc polític i ideològic, i els altres ho fan en l'espai de l'extrema esquerra. És evident que a França, votants de Mélenchon han preferit votar Le Pen o abstenir-se abans d'ajudar amb el seu vot a Macron. Des d'extremes diferents la contestació del sistema democràtic els uneix. Són tots dos antieuropeistes, antilibertaristes,

antitot. Els uneix la visceralitat antisistema, el rebuig del creixement, el decreixement com aspiració. I tots ells saben que només hi ha una cosa que els il·lusiona: fer impossible una acció de govern estable, inclusiva, convivencial.

Aquests riscos s'estan banalitzant. No es vol mirar enrere per recordar les etapes històriques en què aquestes polítiques van portar com a conseqüència convulsions traumàtiques. Tornem a minimitzar el verbalisme demagògic, el desig de confrontació, el menyspreu de les llibertats democràtiques i, sobretot, la devaluació de les institucions. De tot això n'hem vist molts exemples els darrers temps a França i, per aquesta raó, la victòria de Macron és tan rellevant. I, a la vegada, tan preocupant la coincidència entre Le Pen i Mélenchon.

La batalla no s'ha acabat; com assenyala Marine Le Pen, ara venen les eleccions legislatives i aquí es poden produir coincidències que defineixen majories contradictòries guiades més per ressentiments i rancúnies que per propostes programàtiques constructives i responsables. França té un problema; Europa també, tant pel que França representa en el projecte europeista com perquè també són altres els països europeus que presenten situacions polítiques semblants. Ens tocarà seguir el que passarà a França. Ens hi juguem molt.

Res del que passa a Europa ens pot ser indiferent. Però el que passa a França ens afecta a tots molt especialment. Cal viure-ho, seguir-ho, aprendre'n. Si, certament, ens hi juguem molt.

La destrall

Quim Monzó

En pocs dies, Salvador Balliu -alcalde de Caldes de Malavella i president del Consell Comarcal de la Selva- s'ha convertit en heroi de referència per a bona part de la ciutadania, en canvi, ha esdevingut un ésser menyspreable, que té la barra d'amenaça els que s'havien instal·lat a casa seva per gaudir d'uns dies de lleure. La cosa es complica pel fet que sigui alcalde. El grup municipal de Som Caldes, per exemple, ha demanat que dimiteixi.

En el vídeo difós per la Ser i que a hores d'ara ja ha vist mig món, apareix Balliu brandant una destrall davant de tres ocupants que l'amenaçen amb garrots. Argumenta que l'agredit va ser ell, i que va actuar en defensa pròpia quan va intentar entrar a casa seva, va veure que li havien canviat els panys de les portes i el van abordar dos homes amb pals fins i tot de ferro, acompanyats

L'alcalde Balliu s'ha convertit en heroi de referència

nyats d'un gos, que es fàcil d'imaginar que no era precisament un chihuahua.

Hi ha gent que pregunta com és que Balliu duia una destrall al cotxe. D'altra gent diu que és habitual dur-ne una si vas al bosc a fer llenya. (Suposo que al País Basc pots argumentar que ets aizkolari i que la dus perquè més tard has de participar en una exhibició de tala de troncs.) Si jo em trobés en una situació així, no m'atreiria a brandar una destrall. En primer lloc perquè no en duc cap al cotxe. I en segon lloc, per por. Per a alguna gent, ocupar cases s'ha convertit en una activitat que es practica tranquil·lament quan se sap que els amos de la casa no hi són. Hi passes uns dies i encabat te'n vas amb les mans a la butxaca i xiulant la teva melodia preferida. *Bella ciao*, per exemple, si et consideres un revolucionari i no un simple pallàs que es pensa que la van escriure com a banda sonora de *La casa de papel*.

GARGOTS-KAP

'Alcarràs' i els cinemes de poble

Begoña Gómez Urzaiz

La meua notícia preferida de la setmana la va donar aquest diari fa uns dies, a través d'agències: 14 localitats de les comarques de Lleida i Tarragona que fa més d'una dècada que no tenien cinema els reobriran per projectar *Alcarràs* aquest cap de setmana. A Cervera no hi ha cap sala de cinema amb activitat continuada des del 2013. Al Pla d'Urgell la fita és encara més gran: el local del poble, el Torregrossa, va tancar a finals dels vuitanta, igual com el Camats d'Artesa de Segre, que reobrirà després de gairebé 40 anys per passar una pel·lícula que es va rodar a la comarca del costat. A més, a molts altres pobles, incloent-hi Alcarràs mateix, el film de Carla Simón es podrà veure als casinos.

És de certa justícia poètica que els veïns de la zona no s'hauran de desplaçar fins a Lleida o Barcelona per veure un film que va, entre altres coses, sobre com n'és de difícil quedar-se.

A la pel·lícula hi ha un moment en què la

germana de la família Soler que sí que se'n va anar, que viu a Barcelona amb la seva novia -quan la bestia l'anomena "la seva amiga", la neboda la corregeix-, li diu al seu germà Quimet, el més semblant a un protagonista que té

una pel·lícula tan coral, que cada vegada que hi torna recorda per què va tan poc pel poble. Allà ella hi té molta de la gent que estima, i una taula gran sota una parra on es mengen cargols, i on també es fan els comentaris i es materialitzen les actituds que la van empenyer a anar-se'n. Tot això no està subratllat en el guió: la feina de pensar la fa cadascú.

Alcarràs és -ja no té cap mèrit dir-ho- una pel·lícula que perdurará i el seu èxit s'està vivint des del primer dia com una victòria col·lectiva. Quan va guanyar l'Os d'Or a Berlín, al meu Twitter i als meus xats es va celebrar com una Champions i cadascú tenia el seu motiu per alegrar-se'n: per la zona de la qual parla, per estar feta en català, perquè representa un cinema tossudament personal, perquè a tots ens cau molt bé Carla Simón. De moment, la pel·lícula ja ha obrat aquest altre petit miracle, el de reobrir els cinemes polsosos on la gent farà cua i pagarà per una cosa que no donen les plataformes. Tant de bo no tornessin a tancar.